

Mir, mir, mir, nitko nije kriv ...

Pišući knjigu o stanju u Lijepoj našoj i „Zaprešiću kao slučaju“ prikupljam dokumentaciju iz tiskovina i portala kako bih čitateljima objasnio da je Zaprešić samo poseban slučaj nezakonitosti i samovolje političara u Lijepoj našoj, s jedne strane, i, temeljem kojih ću pokušati odgovoriti zašto Lijepa naša u ovoj i ovakvoj arhitekturi Â nije u stanju služiti svojim građanima, s druge strane. Pogledamo li trenutna događanja možemo zaključiti kako se, polako ali sigurno, anarhija progresivno širi diljem Lijepe naše.

U zagrebačkoj klinici Jordanovac obitelj preminulog pacijenta je napala medicinsko osoblje. Tako liječnici, koji su uvijek na ovim prostorima bili ugledni građani, postaju „medij“ građanske ogorčenosti povodom nezavidnog stanja u hrvatskom zdravstvu. Nitko normalan neće opravdati to i takvo ponašanje. Ovo iznosim tim više štoÂ osobno mogu svjedočiti kako sam u vrijeme svog liječenja imao priliku upoznati nesebičnost liječnika koji su „krivi“ jer sam ostao živ. Pri tome nije nevažno da sam se liječio u vrijeme rata.

Međutim, pogledajmo što nam se događa u zadnje vrijeme.

Sjećamo se slučaja u Zaprešiću kada je ugašen mladi život. Zakašnjelu intervenciju hitne pomoći pokušao je amortizirati Damir Pungartnik. Nije uspio. Gradonačelnik grada Zaprešića izjavio je kako on „ne može biti odgovoran za to“. Drugim riječima, gradonačelnik nije odgovoran za stanje u gradu na čijem je čelu. SDP, da ospori njegovu izjavu, javno je obznanio svoj prijedlog (dokument posjeduje portal Indeks.hr), čitaj: Â gospodinu Turku, Â da dio novca namijenjen za financiranje Savjeta HDZ-ovog gradonačelnika preusmjeri za potrebe Hitne medicinske pomoći u gradu Zaprešiću. Većina u Gradskom vijeću je glatko prijedlog odbila. Protiv odluke su glasali: Â Drago Bago, Dario Baća, Ljiljana Popovački Račić, Damir Horvat, Josip Brajdić, Stjepan Đurinski, Mario Jurić, Dražen Lacić, Đurđica Novosel, Krešo Slatković i Josip Držaić. Tako se nedodirljivost gradonačelnika nastavlja. Kada je u pitanju Škola u nedodirljivosti mu pomaže ministrica Divjak. Zašto to radi morat će jednom javno objasniti. Za sada veza gospodin Turk i ministrica gospođa Divjak funkcionira bez greške, ali na žalost građana grada Zaprešića i studenata Škole.

U Metkoviću je ugašen mladi život nakon što su njegove roditelje „šetali amo tamo“. Mlada liječnica koja je shvatila o čemu se radi – reagirala je, ali je bilo kasno. Izviješće je ustanovilo

propuste, koje je konsterniralo javnost u Metkoviću, upravo mlade liječnice koja je identificirala ozbiljno zdravstveno stanje pacijenta. Pored ostalog, rečeno je da je trebala napraviti određene radnje; kasnije se, kako bi se smirila javnost, kazalo kako nije imala primjerenu opremu za radnje koje je prema Izvještaju trebala napraviti. Da bi se stvar smirila objavljeno je kako će se graditi nova bolnica u Metkoviću za što je već dobivena dozvola. U vrijeme tragične smrti javnost nije imala bilo kakvog saznanja da će se graditi nova bolnica, što može značiti da se spoznalo kako više nije održivo postojeće stanje u Metkoviću.

Nadalje, prije nekoliko dana upućen je pacijent iz Rijeke službenim vozilom iz bolnice, ali je na putu pacijent preminuo. Osim vozača nikog nije bilo u službenom vozilu. Liječnici kažu da su sve pretrage izvršene i da su nalazi pokazali kako treba pacijenta uputiti na kućnu njegu. Pitanje o odgovornosti ostaje otvoreno.

Roditelji po šesti put prosvjeduju kako bi se ukinula diskriminacija jer svi bolesnici od spinalne mišićne atrofije nemaju pravo na liječenje. Premijer i ministar su primili predstavnike prosvjednika i obećali kako će stručnjaci u narednih petnaest dana dati novo mišljenje. U javnosti se ta izjava shvatila kako će se ukinuti diskriminacija. Pitanje se postavlja samo po sebi: imaju li pravo prosvjednici ili nemaju? Ukoliko nemaju to je trebalo jasno reći. Ukoliko imaju netko mora odgovarati – i točka.

Konačna presuda suda Huanita Luksetića je zgranula hrvatsku javnost. Njegova majka izjavljuje: „Moje su dijete osudili jer si je spašavalo život, a medicina mu nije mogla ponuditi nikakav drugi lijek.“ Predsjednica je, da umiri javnost, obećala pomilovanje. Ministar Bošnjaković to čini na čudan, krivi, način jer obavještava javnost kako u zatvorskom sustavu postoji mogućnost liječenja kada je to osuđeniku potrebno. Dr. Ognjen Brborović kaže: „Iskreno sam zabrinut kako bi Huanito Luksetić uopće uspio preživjeti u zatvoru, i fizički i psihički. Bolest bi mu najvjerojatnije napredovala jer ovo što se radi, za njega je katastrofalno.“

Slučaj gospodina Luksetića otvara pitanje kako zakonodavnog okvira temeljem kojih je donesena presuda tako, još više, stanja u hrvatskom sudstvu i različitoj sudskoj praksi od suda do suda. U knjizi koju pišem, pokazat ću temeljem dokumenata kako funkcionira hrvatsko sudstvo djeleći građana Lijepe naše na građane prvog i građane drugog reda. Zato pogledajte Â „Zaprešić kao slučaj“ kako bi se informirali o funkcioniranju, ne samo sudskog, pravosudnog, itd., sustava već cjelokupnog društvenog sustava. Jasno, u knjizi će toga biti znatno više, jer dokumente ne mogu sada objaviti i to samo zato jer želim poštivati zakone ma koliko oni neprimjereni bili – u suprotnosti s ustavnim načelima Lijepe naše.

Istovremeno se u Lijepoj našoj čuje kako će se Vlada pridružiti naporima EU kako bi se zaustavila neistinita i zlonamjerna aktivnost pojedinih interesnih grupa i pojedinaca. Bilo bi dobro znati imena institucija i građana koji zloupotrebljavaju, da ne kažem, kontaminiraju javni prostor. Nakon subotnjeg intervjua ministrice kulture, novinarka Dijana Jursić kaže: „Nema pravnog uporišta za tezu da je sloboda govora samo sloboda osoba s imenom i prezimenom. Svrha treba biti izbacivanje nedopuštenog sadržaja, tko god ga postavi imenom ili anonimno.“ U vrijeme žutela javnih medija, kako su se nazivale bombastične izjave bez dokaza, samo sve više neistina i manipulacija osigurava tiraž tiskovinama, ili bilo kojeg drugog javnog medija, da isti prežive ovu višedimenzionalnu baruštinu. To je najbolja kamuflaža za promociju mnogih drugih interesa. Tako se javnost privikava na nedopušteno, pa kako bi se sačuvala i unaprijedila konzumacija, čitaj: prodaja, odnosno informativnog medija količina žutela mora ustrajno rasti.

Premijer Plenković komentirajući slučaj svog ministra poljoprivrede gospodina Tolušića kaže: „Ovo je do sada najpodmukliji pokušaj kompromitiranja i destabiliziranja Vlade.“ Nisam kvalificiran da komentiram koji je najpodmukliji pokušaj kompromitacije. Međutim, zabrinut sam, kao građanin, jer Sabor postaje ulica. U Saboru se, valjda zbog izravnih prijenosa, ne vodi „borba“ putem snage argumenata već argumentom snage, u ovom slučaju vrijeđanjem i neprimjerenim ponašanjem zastupnika, što neće niti može iznjedrati ništa dobrog. Sada je u cijelu priču uključen i Premijer osobno.

Sociolozi i svi ljudi dobre volje su zabrinuti općenito glede rastuće raznih ovisnosti. Â Jedna od njih je Â ovisnost o kocki i kockanju. Hrvatska lutrija reklamira kocku i kockanje - upravo ono što bi vlast moralo zabrinjavati. Radi se o državnoj tvrtki.

U nedjeljnom Večernjem listu na dvije stranice velikim slovima, neznan kada su bila tako velika, piše: „Samoubojstvo Tomaža B. trese slovensku Vladu“. Tekst je potresan, ali mi govori kako novinari znaju mnoge nepodopštine hrvatskih političara i čekaju trenutak kada će je moći predočiti javnosti a da ne dovedu svoju egzistenciju u pitanje.

Ministrica znanosti gospođa Blaženka Divjak nije niti jednom riječju komentirala kako se u Hrvatskoj zapošljavaju kuhari, konobari, spremačice, itd., dok visoko obrazovani i znanstveni kadar odlazi „trbuhom za kruhom“. Ministarstvo znanosti i obrazovanja predstavlja vrata u bolju budućnost. Za sada su ona zaključana. Nadam se da će jednog dana ta i takva rabota prestati.